

Kiss Irén

A mágusokról

A 2011. október 18-án

a Szent Imre Házban tartott előadás összefoglalása

Az Árpád-ház sokkal több szentet adott a római egyháznak, mint bármelyik másik európai uralkodóház. Ennek magyarázata nem lehet a nyugati (római) kereszténységben, hiszen akkor minden nyugati uralkodóház ugyanolyan teljesítményt nyújtott volna. A jelenség oka, logikusan, a magyar uralkodók kereszténység előtti hagyományában, az ősi mágusvallásban keresendő. Ennek ismeretében ugyanis feltehetően könnyebb volt közeledni a Krisztus-jelenséghez, mint csak ószövetségi alapokon.

Szenczi Molnár Albert írja 1604-ben a XIV. századi, aranyozott váradi királyszobrokról (Szent István, Szent Imre és Szent László ábrázolásai), hogy a magyarok a nyugati kereszténység felvétele utáni századokban *a szűz istennő után elsősorban a mindenfelé három királyoknak kinevezett keleti mágusokat tisztelik, mivel úgy gondolják, hogy azok a saját őseik voltak. Ezért is állnak bronz szobraik Váradon a főtemplom terén, amelyek egykor a legtisztább arannyal voltak bevonva.*

Az Árpád-házi három szent király tehát a régi magyar mágusokra utal, azok pedig a három betlehemi mágusra utalnak. Szobraik arannyal voltak bevonva, mivel az Aranykor elveszett hagyományát képviselték. De hát kik is voltak ezek az evangéliumi mágusok?

Mint hogy keletről jöttek, csak a pártus birodalomból jöhettek. Legidősebbikük Gundofár indopártus papkirály volt, másikkuk, Melchior egy örmény pártus, harmadikkuk, a napsütötte bőrű Balthazár, egy dél-arábiai magyar mágus. Akár az ősi magyar mágusok, ők is hittek a csillagokba írt jelekben, s mint hogy a sivatagi úttal az életüket is kockáztatták, bizonyára abban a hiszemben voltak, hogy rokont mennek látogatni. Mindenesetre az általuk a Gyermekeknek átadott ajándékok mély értelműek. A királyi hatalom jelképeként ismert arany az aranykori mágustudást, az isteni Logosz-tulajdonságot képviseli (a Logosz Isten világban szóló szája). A mirha életelixír, a gyógyító máguspap jelképe. Ilyen, áloéval és mirhával átítatott lepelbe fektették a temettetők a halott Megváltót, mely leplet Torinói Halotti Lepel néven tisztelünk. A tömjén a bor- és kenyéráldozással együtt a legmagasabb rendű áldozati forma, a mágus-főpap jelvénye. Egy szíriai ókeresztény irat szerint a világtörténelemben először Nimród hajított a Föld mélyéről csodásan előtörő tűzbe tömjént, Isten iránti tiszteletből. Talán nem véletlen, hogy a Babiloni Talmud az Úr Jézust Ben Panthernek, vagyis a Párduc, azaz

Nimród fiának nevezi, édesanyját pedig Hajfonónőnek hívja. Jézus korában a pártus nők fonták a hajukat. Mindezekhez az áldozati formákhoz képest a véresáldozás egy alacsony rendű áldozati forma. Nem véletlen, hogy Melkizedek kánaáni főpap annak idején a borral és kenyérral való áldozásra akarta áttéríteni a véresáldozásról Ábrahámot, sajnos sikertelenül.

Igen érdekes a betlehemi csillag szimbolikája is. A Szaturnusz és Jupiter együttállásából keletkező óriáscsillag arra kellett figyelmeztesse a Megváltót, hogy neki földi életében a zsidó és a római néppel van dolga (a Szaturnusz és a Jupiter népei), ezeket a népeket kell neki Zarathustra hitére térítenie. Hiszen a pártus birodalom uralkodó vallása, ahonnan a mágusok jöttek, a zoroasztrizmus volt, és az Úr Jézus az evangéliumokban valóban pártusként, Zarathustra követőjeként nyilvánul meg. Mennyei Atyjának, akárcsak Ahura Mazdának, lényegi tulajdonsága, hogy nem metszi le magát a kozmoszról, de csak a jó teremtést vállalja: a zoroasztrizmus tanítása szerint a kártékony állatok a gonosz Ahrimán teremtményei. Jó és gonosz teremtés nem jöhet ugyanattól az istentől. Az Úr Jézusnak ez a szemlélete (vagyis, hogy tudott a Sátánról) már eleve kizárja, hogy Jahve követője legyen.

A Megváltó ugyanígy elveti a véresáldozatot is. A héberek szerint való evangélium állítja, hogy az Úr Jézus virágvasárnap azért ment Jeruzsálembe, hogy eltörölje a véráldozatot. Jellegzetes pártus-zoroasztriánus gesztus. Ha jeruzsálemi missziója sikerül, útja bizonyára Rómába vezet.

Hogy a farizeusok a Megváltót máguspapnak tartották, az világosan kiderül számunkra a János-evangéliumból. Számos csodatétele tanúskodik erről: a farizeusok és a szaduceusok nem tudtak csodákat tenni, a galileai karizmatikusnak mondott, iráni ihletésű máguspapok annál inkább. A Torinói Halotti Lepel tanúsága szerint az Úr Jézust szemérmekkel a szemén temették el: ez szintén nem volt héber szokás (ma sem az!) — annál inkább dívott a szkíta-féle népek körében és a pártus birodalomban. Ez is mágikus cselekmény volt, az értelme pedig a jókívánság: világítson a jobb szemre helyezett Nap és a bal szemre helyezett Hold a halottnak a túlvilágon is. Érdekes módon Nyugat-Magyarországon és a Székelyföldön ma is több helyen temetkeznek még magyar parasztemberek szemérmésen.

Egyáltalán: a Megváltó egész földi életét átítatta valamilyen, az Aranykorra jellemző kozmikusság: különleges csillag-együttállás adta hírül születését, a Hóreb-hegyi átváltozásban fénylő szellemi Napként mutatta meg magát, szemeire, holtában asztrális jelképeket raktak. A Tóra viszont köztudottan megkövezéssel sújtotta az égitestek tisztelőit.

Az a körülmény is figyelemre méltó, hogy az Úr Jézus, tanítványaival együtt, csütörtök este és nem péntek este ülte meg Golgotája előtt az ünnepet. Szkíta-féle utódnépek szokása volt csütörtökön rituális vacsorát rendezni őseik tiszteletére. Ilyenkor cipókat törtek meg és osztottak szét egymásnak.

A csütörtök egyébként szerencsétlen nap volt a rómaiak körében, a pártusoktól a carrhae-i ütközetben elszenvedett súlyos vereség miatt. Ilyenkor sem ők, sem zsidó szövetségeseik nem ünnepezhettek. A pártusok viszont, csütörtöki napokon, a tulajdon fényes győzelmükre emlékezhetek, melynek során Crassus római hadvezér fejét vették. A pártus—római ellentét (a Selyemút birtoklása miatt) Jézus korában is igen éles volt, a rómaiak nehezen fogadtak volna el pártus megváltót.

Ha tehát Árpád-házi királyaink rendkívüli szentségének okára vagyunk kíváncsiak, a betlehemi mágusok nyomába kell erednünk. Ők a Megváltóra mutatnak, a Megváltó pedig visszamutat az Árpád-házi szentekre, különösen pedig a rendkívüli mágikus képességekkel megáldott, a herma tanúsága szerint Krisztus-arcú Szent Lászlóra.

